

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№81 (581) ♦ Среда, 5 травня 1993 року ♦ Ціна 8 крб.

Шановні читачі!

Преса України в скрутному становищі. Не вистачає паперу, не вистачає в копії на папір, оплату послуг зв'язківців, видавництва. Важкі умови, які склалися для преси, повною мірою стосуються і «Голосу України».

За нинішніми цінами річна передплата на нашу газету має бути 6 тисяч крб.

І все ж ми не хочемо оголошувати нову передплату на друге півріччя. А пропонуємо ішній парламент. Наші нинішні передплатники, які обрали «Голос України» на весні 1993 рік, мають доплатити по 1000 карбованців і те гарантує їм отримання газети протягом другого півріччя. А нові передплатники мають оформити собі доставку газети за цінами на папірок — 3 тисячі карбованців, на квартал — 1500 карбованців, на місяць — 500 карбованців.

Нагадуємо індекс. Видання українською мовою — 60933, російською — 60997.

Три перемоги Валентина Руденко

Хоч 8-е березня минуло, все одно вітаємо Валентина Руденка з чудовою творчою перемогою! Це документальний фільм з дещо ностальгією названо «Гвардія, я вас любила» одержав перший приз на 11 Міжнародному фестивалі жіночого кіно в Мінську. Валентина можна зрозуміти. Гвардія — уособлення героїчної легенди дитинства того покоління, до якого належить і молода авторка. А перша її перемога сталася тоді, коли співартиці цієї стрічки прийняла редакція малої «песи» Державної телекомпанії ФРН (ДФН) і взялася фінансувати виробництво, у якому брало участь і творче об'єднання «Контакт» Співки кінематографістів України. Друга перемога — успішний показ стрічки по Євробаченню, який відбувся торік з легкою подобою того ж ДФН. І нарешті — перший приз на фестивалі за кращу режисуру і кращий сценарій Валентина Руденко.

«НАДАВАЛИ» ЗАКОННО

Розташовані першотравневі демонстрації в Мінську, містичні чини виконували наші і діла згідно із законом, заявила Президент Росії Б. Єльцин. Він додав, що для розслідування діалогів Генеральний прокурор РФ створив спеціальну слідчу групу на чолі із заступником генерального прокурора Б. Лисова. Міра покарання за організацію масових беззаконних перелач безпавлення волі строком від двох до 15 років.

Водночас глава російського парламенту Хасбулатов звинувачив розпорядження провести розслідування інциденту.

Фото Михайла САЧКА

ЧОМУ Я НЕ СОКІЛ? А ТОМУ...

... що бути птахом — радості мало. Ось ти птах, летимши над Україною, бачиш внизу Київ, зелений, мов градики доброго хазяїна і, як годиться на градках, стоять там фігури, махають мечем: «Кишу! У людей це зветься «пам'ятники», чому — неясно, адже метал і бетон приривують забути, що оце, німірмом, жінки — жиби, слабкі, теплі й ніжні. Ні, якщо вже бути птахом, то птахом нішим, якимось пінзвном, щоб ходити по Києву й милуватися грою декількох і міні, грою нанімірмозорих і збівім прозорих тканин, бони самі собі скульптори, їм треба, щоб ними милувалися, це я і робитиму, і у мене, німірбіна, є шанс, що котрась із них зупиниться й скаже: «Соколе мій!..»

Ветеранам — до свята

У зв'язку з Днем Перемоги у Великій Вітчизняній війні Кабінет Міністрів України прийняв рішення надати матеріальну допомогу учасникам дієвої (більше жовні у розмірі 20 тисяч карбованців).

Волонтери допомогли покладенню на місцеві органи Міністерства соціального захисту населення в Україні.

Останній троллейбус по місту поведе

Тролейбусні парки Дніпропетровська тапуть на очі. Торік з листівки зійшло понад 60 тисяч, дошку з'являть і нинішні варті. Гарантія, що цей автопарк буде поставлено знову на колеса, ніхто не дає — бракує записних. За останні ж місяці років до двох тисяч міст об'їзди не дозволяє жодного нового трамвая чи троллейбуса.

Цитата дня

НОВА
КОНСТИТУЦІЯ
УКРАЇНИ.
ЯК УХВАЛИТИ
ЇЇ БЕЗВОЛІСНО?

У Верховній Раді України ніхто не відбирав права прийняти нову Конституцію України. Але зробити це, можливо, в лоні, парламенту не може через наявність в ньому великих розбіжностей у поглядах, лаварних точок зору. Втім, виберемо на розгляд Верховної Ради новий проект і доповідь з ключових проблем. Тоді й буде очакливим остаточний виносеюк.

Президент України
Леонід КРАВЧУК.

Виключне право приймати Конституцію України належить Верховній Раді. Але для реалізації його потрібна згода в суспільстві. Унаслідок ставлення до нинішньої Верховної Ради не не користь проекту нової Конституції.

Голова Верховної
Ради України
Іван ПІЛЮЦЬ.

ГАЗЕТА «ДЕНЬ»
ЗАПУСТИЛА «УТКУ»
ПРО УКРАЇНСЬКОГО
ПРЕЗИДЕНТА.

ПОЛІТ
ТРИВАВ НЕДОВОГО

В номері за 4 — 10 квітня цього року газета «День», пославачася на дані англійських спецслужб, звинуватила Леоніда Кравчука в передачі монополії на експорт нафти через Україну і з України компанії «Коустел Пітроліум». Президент, мовляв, отримав за це крутіньку валютну суму.

(Закінчення за 2-й сторінкою).

У наступному випуску

Як дивляться на проблему «деде-ризаци» України на Заході? Під рубрикою «точка зору» читайте міркування голландського політолога Хенка Воллзака в статті «Радянська ядерна спадщина».

ДРУЖНО, ПО-ВІЙСЬКОВОМУ

У Ризі завершилася зустріч представників міністерств оборони держав Східної Європи, присвячена питанням військової безпеки і співробітництва. У ній взяли участь делегати Молдови, Естонії, Латвії, Литви, Білорусії, Польщі, Румунії й Словаччини. Україну представляв міністр оборони К. Морозов. На зустрічі не підписано жодного офіційного документа. Проте, за словами главы військового відомства Латвії Т. Юндиса, вона стала важливим і корисним діалогом держав, які нині створюють власні збройні сили. У латвійській столиці обговорювалися роль армій держав Центральної Європи у світових миротворчих процесах, а також питання, пов'язані з перебуванням російських військ на територіях ряду незалежних республік. До речі, представники Російської Федерації участі у нараді не брали.

5 травня 1993 року, № 81 (581)

СОБОР ЧИ БІЗ?

Як вилучає з офіційної хроніки, «у Києві відбувся Всеукраїнський Православний Собор, який прийняв рішення об'єднати два найбільші в Україні церкви — Українську православну (УПЦ) та Українську автокефальну православну (УАПЦ) православної церкву — Київський патріархат (УПЦ—КП). Здійснилася вікомічна мрія українського народу — православ'я в Україні стало одним і незалежним». Але чи можна назвати події 25—26 червня 1992 року саме об'єднанням.

Відповідно до постанови так званого Всеукраїнського Православного Собору було прийнято рішення:

«...п.1: об'єднати Українську православну церкву та Українську автокефальну православну церкву в єдину Українську православну церкву — Київський патріархат.

п.2: Українська православна церква — Київський патріархат є правонаступницею УПЦ та УАПЦ, усіх договорів та угод, укладених ними до 1 січня 1992 року, та всіх її (— С.Г.) конвентів, майна, рухомого й нерухомого, включаючи храми, монастирі, навчальні заклади та інші. Всі банківські рахунки УПЦ та УАПЦ стають рахунками Української православної церкви — Київського патріархату.

п.3: до прийняття нового Статуту Української православної церкви — Київського патріархату керується Статутом УАПЦ. Використовувати печатки та штампи Української православної та Української автокефальної православної церкви.

п.4: Собор заявляє, що главою УПЦ — Київського патріархату а саме Патріарха Мстислава...»

Отже, юридичним наслідком постановки так званого Всеукраїнського Православного Собору мало бути закінчення існування двох церков — УПЦ та УАПЦ. Проте сьогоднішня доводить, що ці УПЦ, ні УАПЦ не збиралися припинити свою діяльність і існують та діють відповідно до своїх статутів.

Як же так сталося, що постановою так званого Всеукраїнського Православного Собору здійснювали УПЦ та УАПЦ, а вони й досі діють?

Давайте з'ясуємо правове підґрунтя подій, що відбулися 25—26 червня 1992 року.

Який юридичний документ по ініціативі двох церков до 25—26 червня 1992 року, передбачав можливість скликання Всеукраїнського Православного Собору? Виявляється, не було такого документа. Це означає, що так звані Український Православний Собор не мав легальної основи для своїх дій, і рішення, які він прийняв, не мають легальної сили. Адже саме собою зрозуміло, що рішення будь-якого громадського зібрання є законними, тобто детальними, якщо вони приймаються відповідно до нормативного акта, який регулює діяльність цього громадського об'єднання. Стосовно такого діяча, як «Всеукраїнський Православний Собор», не існувало жодного нормативного документа, який регулював би існування та діяльність такого «Собору».

Чи міг бути скликаний «Всеукраїнський Православний Собор» за Статутом УПЦ? Відповідь на це запитання є негативною на підставі аналізу Статуту про управління Української православної церкви, що діяв на час 25—26 червня 1992 року. Жодна із статей Статуту про управління УПЦ не передбачала можливість скликання «Всеукраїнського Православного Собору». Два Собори УПЦ, які могли скликатися відповідно до Статуту про управління УПЦ — це «Собор Української Православної Церкви» (розділ II Статуту) та «Собор єпископів» (розділ III Статуту). Як відомо, ні «Собор Української Православної Церкви», ні «Собор єпископів» у Києві 25—26 червня 1992 року не скликалися.

Чи міг бути скликаний «Всеукраїнський Православний Собор» за Статутом про управління УАПЦ? Відповідь на це запитання також є негативною. Положення Статуту УАПЦ, що діяв на час 25—26 червня 1992 року, передбачала можливість скликання «Помісного Собору» чи «Архирейського Собору» (розділ II Статуту) та «Собору УАПЦ» (розділ III Статуту). Отже, поняття «Всеукраїнський Православний Собор» не вписується в положення Статуту УАПЦ, зареєстрованого 2 жовтня 1990 року постановою Ради у справах релігій при Раді Міністрів УРСР.

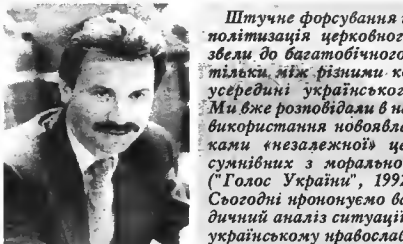
Висновок: якщо ні Статут про управління УПЦ, ні Статут про управління УАПЦ не передбачали можливість скликання «Всеукраїнського Православного Собору», то питання про юридичну природу цього «Собору» диктується відкритим. Правильно підступити до нього з позиції не законності.

Як об'єднав слід розцінювати заяву Ради у справах релігій при Кабінеті міністрів України, опубліковану 14 січня 1993 року в газеті «Голос України» про те, що «Собор скликало і проведено по порядку, встановленим Статутом про управління УАПЦ (Собор скликається і проводиться або Патріархом або намісником престолу, або синодом єпископів)». Адже, як уже було встановлено, це не був ні «Помісний Собор УАПЦ», ні «Архирейський Собор УАПЦ», що передбачено Статутом про управління

УАПЦ. Чому Рада у справах релігій у своїй заяві не вказує, який саме собор був?

Якщо умовно й прийняти назву Ради у справах релігій, що «Собор 25—26 червня» був «Помісним Собором УАПЦ», а не «Всеукраїнським Православним Собором», то він справді мав скликатися Патріархом (але Патріарх його не скликав), а разі смерті Патріарха чи його непрацездатності — намісником Престолу (Патріарх УАПЦ на той час був живий, його непрацездатність ним не була встановлена, а намісника престолу не існувало) або Синодом єпископів у міру необхідності (якщо виходить з того, що Собор 25—26 червня 1992 року скликався Синодом єпископів УАПЦ, то він все одно позвався був на намісника Помісного Собору УАПЦ), а не «Всеукраїнський Православний Собор».

Навіть якщо й прийняти умовно, що «Собор» 25—26 червня був «Помісним Собором УАПЦ», скликалим і проведеним по порядку, встановленому Статутом про управління УАПЦ (заява Ради у справах релігій при Кабінеті міністрів України), то відповідно до пункту 4 розділу II Статуту «процедура вибору на Собор делегатів від миру і миру та їх ініціатив встановлюється Святим Патріар-

Релігія

Штучне форсування подій, надмірна політизація церковного життя призвели до багатобликового конфлікту не тільки між різними конфесіями, а й усередині українського православ'я. Ми вже розповідали в нашій газеті про використання новоявленими захисниками «незалежної церкви методів, сумнівної з моральної точки зору» («Голос України», 1992, 31 жовтня). Сьогодні пропонуємо вашій увазі юридичний аналіз ситуації, що склалася в українському православ'ї.

КОЛИ ЗАКОННИМИ СТАНУТЬ ФАРИСЕЇ

хоч і Синодом єпископів»

Якщо відомо, що Патріарх Мстислав і Синодом єпископів не укладали рішення стосовно процедури вибору делегатів на «Собор».

Висновок: «Собор», що відбувся в Києві 25—26 червня 1992 року, не підпадає під жодне з положень Статуту про управління УАПЦ, на який посилається Рада у справах релігій у своїй заяві, опублікованій 14 січня 1993 року. Отже, це є одні докази того, що Собор 25—26 червня 1992 року не був таким, як могли б мати юридичні наслідки відповідно до Статуту УАПЦ.

Черговим об'омом є в пункт 2 заяви від Ради про те, що «прийняв на Соборі рішення щодо реорганізації церкви — не рішення з сутю внутрішніх церковних питань, як законом віднесено виключно до компетенції відповідних церковних форумів (загальних зборів, конференцій, з'їздів тощо)».

Про «реорганізацію» якої церкви йдеться, рішення щодо якої нібито прийняв? Якщо це не був жоден із Соборів УАПЦ або УАПЦ, то яну їх церкву було «реорганізовано» 25—26 червня 1992 року? Чи запитання залишаються відкритими, бо те, що відбулося 25—26 червня 1992 року, насправді могло бути установчим збором, чи установчою конференцією, чи установчим з'їздом нікого нової церковної організації (навіть із назвою УПЦ—КП за незмішності статусу УПЦ та УАПЦ).

У пункті 3 заяви Ради у справах релігій дані зазначення: «Зареєстрований Радою у справах релігій 20 липня 1992 року зміни і доповнення до Статуту про управління УАПЦ вилучають з прийнятих на Соборі рішень, які 30 червня 1992 року надійшли до Ради з Кабінету міністрів за офіційним документом».

Такі твердження також є неправдивими, оскільки: відповідно до розділу XIX Статуту про управління УАПЦ «право внесення поправок і доповнень до даного Статуту має Помісний Собор Української автокефальної православної церкви». Прийнятий на так званому «Всеукраїнському Православному Со-

борі» так звані «рішення» не є «змінами і доповненнями» до Статуту УАПЦ, оскільки сам Помісний Собор УАПЦ, який скликається по порядку, розділу II Статуту УАПЦ, не скликався. Рада у справах релігій не мала права реститувати «рішення Всеукраїнського Православного Собору» як «поправки і доповнення» до Статуту УАПЦ. 6 досить дивним, що «зміни і доповнення до Статуту УАПЦ» надійшли від неї релігійного центру УАПЦ, а не Кабінету міністрів за офіційним документом», що суперечить ст. 14 Закону УРСР про свободу совісті та релігійні організації, прийнятого 23 квітня 1991 року. На підставі викладеного вище не є правдивим і пункт 4 заяви Ради у справах релігій, не встановлено, що «внесені до Статуту про управління УАПЦ зміни і доповнення стосуються ієрархічної та інституційної структури церкви і на її цивільно-правові відносини ніякого впливу не мають...» Хіба пункт 2 постанови «Всеукраїнського Православного Собору» про те, що УПЦ—КП є правонаступницею УПЦ та УАПЦ — не стосується цивільно-правових відносин?

У пункті 5 заяви Ради у справах релігій зазначається, що «Патріарх Київський і всієї України Мстислав уже підписав постанову про реституцію глави церкви — Київський патріархат». Знову ж таки, за Статутом про управління УАПЦ Патріарха УАПЦ обирає Помісний Собор УАПЦ, який, як уже було встановлено, не скликався. І постанови так званого Всеукраїнського Православного Собору зазначається, що Патріарх УПЦ—КП взагалі не обирався: «Собор заявляє, що главою УПЦ—КП вважає Патріарха Мстислава». Отже, червоні «важання» зборів Патріарх УАПЦ Мстислава набув «статусу глави УПЦ—КП».

На абзаці 25—26 червня «заступником Патріарха» було затверджено Філарета, «митрополита Київського і всієї України», про що сам Патріарх Мстислав говорив так: «Ніколи, яні ніхто кандидатури Філарета як мого наступника як німоу не погоджував. Згідно з канонами церкви його позбавлено сану. До того ж Філарет діює як престолонаступник РПЦ в Україні до скликання Ресурсів Російської православної церкви. Нде в світі жодна з помісних церков не вважає Філарета митрополитом, а тим ні «рішення» тим, що є «заступником».

Отже, напрошується висновок: так звані Всеукраїнський Православний Собор не можна вважати «об'єднанням», тобто таким, що об'єднує дві церкви — УПЦ і УАПЦ — в одну. Об'єднанням він міг бути тільки у тому разі, якщо були скликані відповідно до вимог Статуту про управління УАПЦ. Помісний Собор УПЦ та відповідно до вимог про управління УАПЦ — це не об'єднання, а реституція статусу.

Усі так звані рішення так званого Всеукраїнського Православного Собору не мають юридичної сили як щодо правових статусів УПЦ та УАПЦ, так і щодо Статуту про управління УАПЦ. Іншими словами, «рішення» тим, що є «заступником» ані абініто, тобто недійсними з моменту виникнення.

У зв'язку з тим, що правомочні органи, передбачені Статутом про управління УПЦ та Статутом про управління УАПЦ, 25—26 червня 1992 року не скликалися, рішення, прийняті на Соборі 25—26 червня 1992 року, не приймаються, а не об'єднання УПЦ—КП не можна вважати « правонаступницею УПЦ та УАПЦ».

ЦЕРКВА І ДЕРЖАВА

«Церква в Україні відокремлена від держави», — так мовиться в ст. 50 нішої діючої в Україні Конституції. Події, пов'язані з підготуванням, проведенням та наслідками так званого об'єднання соборів 25—26 червня 1992 року, свідчать про зовнішнє проникнення України в державну систему, втручання в справи церкви, порушення тим самим частину 2 ст. 50 Конституції України. Тому є докази.

24 грудня 1992 року Патріарх Київський і всієї України його святий Мстислав звернувся до Президента України Леоніда Кучми з проханням звільнити з посади Патріарха Леоніда Кучми та державного прокурора України Віктора Шинишкіна із заявою, а який, зокрема, зазначив: «Учасники зборів 25—26 червня 1992 р. всупереч Статуту УАПЦ самостійно призначили собі право внесення змін до Статуту УАПЦ, ліквідації УАПЦ, перетворення її на «Українську» (закінчення на 6-й стор.)»

(Закінчення. Початок на 3-й стор.)

Сергій ГОЛОВАТИЙ,
народний депутат України,
голова Асоціації українських правників.

Українська Біржа Нерухомості

Телефони в Києві:
224-55-81;
224-82-36;
224-14-98;
244-21-59.

Факс:
(044) 224-43-20;
(044) 224-18-80.

Наша адреса:
252030, Київ,
вул. Володимирська, 57.

ГРОШІ РОБЛЯТЬ ГРОШІ

Панове!
Вас вітає постійно діючий Аукціон Кредитних Ресурсів!

Аукціон кредитних ресурсів Української біржі нерухомості "Кристина" робить з ваших грошей **ВЕЛИКІ ГРОШІ!**

Панове! Ми щомісячно продаємо кредитні ресурси своїх клієнтів на суму не менше

1 000 000 000 (мільярда!)

карбованців, а в найближчий час збираємося її подвоїти.

Панове, кредитори!
Маємо честь звітувати вам:
середня ставка за кредит на сьогодні
перебільшала 190% за рік! Це — не межа!
Сьогодні вже мова йде про 210% і більше.

Ми, як і раніше, гарантуємо
кредиторам довіру
найнадійніших банків України
та нашу турботу про їх гроші,
як про свої власні.

Покупцям кредитів
гарантуємо юридичну
бездоганність, конфіденційність
та надійність усіх
фінансових операцій.

**Робіть ваші заявки, панове! Для вас ми працюємо без вихідних.
Щастивам, панове!**

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ РИНОК НЕСУМІСНИЙ

Точка зору

Економічний склад у нашій країні привносить до тих пір, поки комерційні банки не будуть допущені до інвестиційної діяльності. Державна інвестиційна політика повинна здійснюватися згідно з Законом України «Про інвестиційну діяльність», яким передбачається участь державних структур, у тому числі й комерційних банків.

Сьогодні в Україні складається трирівнева банківська структура. Це Національний банк України, група комерційних спеціалізованих банків, які водночас стали державно-комерційними і група комерційних банків, утворених шляхом вільного добровільного об'єднання, що поступово, за рахунок підприємницької діяльності, нарощують фінансові м'яси.

Проблема полягає в тому, що до державної інвестиційної діяльності допущені лише кошти спеціалізованих банків. Вони зберігають моторолізи право на одержання від Національного банку пільгових доборозстроєних кредитів. Чи сприяє таке становище подолан-

ню гіперінфляції і фінансово-кредитній стабілізації?

Прямі свідчення, що не сприяє, а навпаки, що більш загострює ситуацію. Державно-комерційні банки знецінюють значні кредитні ресурси, використовуючи їх нецільоспрямовано. А державні комерційні банки, не маючи достаткових пільгових ресурсів і володіючи значними обліковими процентами — ставками Національного банку, змушені хитати інтереси своїх засновників і акціонерів від інфляції через збільшення процентних ставок. Це призводить до чергових інфляційних збитків.

Інкий не вийді з «загнаної колії» тільки один, ринковий. Мусимо на узліссях ринку інвестицій, кредитів і тобто комерційних ролів піднятих багаторозстроєних кредитів між усіма державними і державно-комерційними банками.

А що ж пропонує наш уряд? Створити це — один державний інвестиційний банк, який більше монополізувати інвестиційну дія-

**Український
БАНК
Відновлення**

льність. Проблема не в тому, що немає спеціалізованих банків, а в тому, щоб створити однакові інвестиційні умови для всіх комерційних банків. Але заради крупної нерівності банків маємо свої управління інвестицій і інвестиційні філії, володіють пацетими інвестиційних виробничих пропозицій, які здатні реалізувати за відповідних умов.

Хто ж може взяти на себе забезпечення ринкових відносин для інвестиційної діяльності всіх комерційних банків? На наш погляд, замість інвестиційного банку необхідно заснувати організаційну структуру у вигляді трастової компанії зі змінним капіталом. Це може бути резервний фонд Національного банку, безготівковий кредитний емісійний, кредити іноземних інвес-

тір, установчі внески комерційних банків, грошові компанії та інших засновників, бажаною взяти участь у державних інвестиціях. Єдиним принципом діяльності цієї трастової компанії повинно бути повернення інвестицій, а в тому числі і державних. Причому сама компанія не може безосередньо займатися інвестиційним виробничим програмом.

Потрібно будувати здійснювати комерційні банківсько-засновників.

Трастова компанія повинна діяти згідно з урядовими програмами розвитку народного господарства за визначеними пріоритетами, надавати комерційним банкам пільгові кредити на контрактних умовах повернення.

Ця ринкова структура аліає на себе агентами функції по залученню і розподілу іноземних кредитів іноземних гарантів між комерційними банками на конкурентній основі. Таким чином вирішиться проблема формування іноземних інвестицій, які залучаються через комерційні банки.

Трастова компанія може виконувати себе законом цієї акумулює трастові інвестиційні пропозиції державних структур, їх попередній експертизи і подавати в уряд на стадії формування індивідуального плану. Таким чином вирішиться проблема альтернативності джерел інвестиційних виробничих програм із залученням номерційних банків з функціями фінансуючих організацій.

Через трастову компанію може бути запроваджена така звана комерційна приватизація інвестиційних об'єктів, або приватизація через акціонування зборівалих за участю комерційних банків споруд.

Таким чином можуть бути реалізовані права всіх комерційних банків на участь у державній інвестиційній політиці, які надані їм законодавством України. Але справа не тільки в економії витрат зборівалих за банків. Здоровий глузд і державні інтереси вимагають від уряду використати аніне існуючий ринковий механізм комерційних банків для зменшення дефіциту держбюджету і фінансово-кредитної стабілізації.

Прийняття цієї пропозиції знаме претензії уряду до комерційних банків за їх пасивну участь в державній інвестиційній діяльності. З цього раз комерційні банки автоматично перетворюються на інвестиційні комерційні і стають фінансовими посередниками і партнерами уряду у вирішенні загальних проблем розвитку продуктивних сил незалежної України. Так те державно-кредитна система у зусому цілісному світі. Ми тем цього бажаме.

А чи банків уряд?

Леонід САВЧЕНКО,
заступник голови правління українського банку «Відновлення».

Реклама

Інформація про випуск акцій Акціонерного товариства «Інвестиційна компанія «ІРТА»

1. ОСНОВНІ ДАНІ ПРО ІНВЕСТИЦІЙНУ КОМПАНІЮ «ІРТА».

1. Інвестиційна компанія «ІРТА» створюється як акціонерне товариство відповідного типу. Рішення про її організацію було прийнято зборами засновників 25 березня 1993 року.
2. Місцезнаходження Компанії: 330059 м. Запоріжжя, вул. Билина, 23.
3. Орган управління Компанії: Загальні збори акціонерів, Спостережний рада, Правління Компанії.
4. Строк діяльності Компанії не обмежений.

5. Додаткову інформацію про емітента можна одержати за адресою: 330059, м. Запоріжжя, вул. Комарова, 4, тел. (0612) 95-14-92, 34-27-90.

2. ДАНІ ПРО ФІНАНСОВЕ СТАНОВИЩЕ

6. Адміністративні й економічні санкції на Компанію не накладені.
7. Кредиторської заборгованості на момент прийняття рішення про випуск акцій Компанія не має.

3. ОПИС ДІЛОВОГО АКТИВНОСТІ КОМПАНІЇ.

8. «ІРТА» є одним з перших інвестиційних компаній у Запорізькому регіоні.
9. Компанію створено з метою: а) прискорення створення первинного ринку цінних паперів у Запорізькому регіоні та подальшого його обслуговування; б) всебічного розвитку ринку цінних паперів в Україні.
10. Для досягнення поставлених цілей Компанія здійснює всі види діяльності, пов'язані з випуском та обігом цінних

паперів, а також з обслуговуванням процесу приватизації.

4. ДАНІ ПРО ВИПУСК АКЦІЙ.

11. Рішення про випуск акцій було прийнято загальними зборами засновників Компанії 26 березня 1993 року (протокол № 2 від 26.03.1993 р.).
12. Метою використання фінансових ресурсів, залучених внаслідок випуску акцій, є формування Статутного фонду Компанії для реалізації таких напрямків інвестиційної політики: а) формування інвестиційного портфеля;

б) вилучення коштів Компанією у найперспективніший для Запорізького регіону та України в цілому галузі й сфері виробництва;

- а) фінансування цілої низки інвестиційних програм.
13. Плановий обсяг емісії — 40.000.000 (сорок мільйонів) крб.
14. Вид цінних паперів, що випускаються, — прості іменні акції.
15. Форма випуску акцій — безготівкова, з видачею сертифікатів акцій. Безготівковий розрахунок, зберігання й операції з акціями здійснює депозитарій Компанії.
16. Загальна кількість акцій, що вилучаються, — 40.000 (сорок тисяч) шт., номінальна вартість — 1.000 (одна тисяча) крб. за штуку.
17. Дата початку розміщення акцій — 30 квітня 1993 року.
18. Дата закінчення відкритої перепродажу акцій — 30 травня 1993 року.
19. Місце продажу акцій: м. Запоріжжя, вул. Комарова, 4.
20. Максимальна кількість акцій, дозволена до придбання інвестором, становиться на рівні двох тисяч штук.
21. Інвестор придбає акції Компанії на основі Договору, де вказується всі умови придбання й оплати акцій.

22. Власники акцій мають право продавати, передавати, заповідати акції самостійно й на свій розсуд, з обов'язковим розстроченням цього відчуження в акції, рестракції акцій, що її веде Компанія.
23. Передача права власності на акції не може проводитися до моменту видачі на руки власником сертифікатів акцій.
24. Розміщення даного випуску акцій Компанія здійснюється самою Компанією.

5. ВІДОМОСТІ ДЛЯ АКЦІОНЕРІВ.

24. Учасники Компанії володіють кількістю голосів, пропорційною кількості частки в Статутному фонді Компанії. При цьому право одного голосу забезпечується пацетом на 10 (десять) акцій Компанії.
25. Права й пільги акціонерів передаємо установчими документами Компанії.

6. ДАНІ ПРО ОДЕРЖАННЯ ДИВІДЕНДІВ.

26. Розмір дивідендів визнається загальними зборами акціонерів з податку Правління Компанії.
27. Дивіденди вилучають один раз на рік. За рішенням Правління можлива виплата проміжних дивідендів вартістю кварталу або півкварталу.
28. Форма розрахунку з акціонерами при виплаті доходів: готівна, поштовий переказ, платіжне доручення, чек.

7. ФАКТОРИ РИЗНИКУ В ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЇ.

29. Передплатами повинні знати, що інвестиційна діяльність, як і будь-яка інша підприємницька діяльність, пов'язана з ризиком. Для фактору невизначеності відбивається на всієї економіці в цілому.

250-ти ЛІТНІЙ ВИВІДИЙ

Бальзам Бітнієра

Шлясний гірний бальзам Вітвієра виготовлений з 24 лікарських трав. Бальзам поліпшує функцію печінки і шлунку, знімає біль, нормалізує кровообіг, знімає набуті захворювання на фоні, шлунку і кишківника, нормалізує нервову, імунну та ендокринну системи.

Бальзам Вітвієра надійшов у продаж в аптани № 24, 27, «ФАРМА», ресечні місця, також у магазині Українвалент-у.

Додатки за телефоном: 353-86-22.

Підприємство «Беркут» через систему корхацій забезпечить переказ платежів до держав рублєвої зони.

Тел. (044) 417-35-24
Тел./факс (044) 417-42-49.

ГОЛОС України

**ЗАСНОВНИК —
ВЕРХОВА РАДА**

УКРАЇНИ

**ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ
з 1 січня 1991 року**

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Редакція: А. БІЛИЙ [заст. головного редактора], П. БРОВЧЕНКО [п. о. заст. головного редактора], А. ГОРЛОВ [перший заст. головного редактора], І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕНСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО [заст. головного редактора], А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДЯ [заст. головного редактора].

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНІ: для довідок — 441-59-61; 441-59-66;
телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-59-84.
© Рухомість не повертається.
© Лістингів з читачами — тільки на сторінках газети.

Реданція на завади поліпшає позицію авторів у публікації своїх матеріалів. Завжди пам'ятайте: за томість вилучення фактів відпавляються несе варті.

Газета виходить 5 разів на тиждень (прим'яті й понеділок) українською і російською мовами.
Інформація: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Дан. 931108.

Сторінки 1, 3, 6 набагато звертали в номіотерно, у центрі «Голосу України».